

قتل!

پرونده هفته

تشر

ویژه نامه حوادث | روزنامه جام جم | ۵

چهارشنبه ۳۱ مرداد ۱۴۰۳ | شماره ۱۰۷۲

راننده میانسال به بیمارستان منتقل شد اما شدت جراحات جانش را گرفت. با قتل راننده، جست و جوی پلیس آگاهی برای شناسایی عامل قتل آغاز و در نهایت مشخص شد سارق مجرم سابقه داری است که فقط یک ساعت پس از آزادی از زندان مرتکب سرقت و قتل شده بود، در حالی که پلیس جست و جوها را برای یافتن مخفیگاه او آغاز کرده بود، سارق خودرو با تغییر چهره و مکان خود سعی می کرد از دست پلیس فرار کند اما فرار نافرجام او فقط سه ماه ادامه داشت و قاتل در یکی از باغ های اطراف شهر اصفهان شناسایی و محل توسط ماموران محاصره شد. متهم سعی کرد فرار کند اما پلیس آگاهی با سد کردن راه های فرار او را دستگیر کرد که در بازرسی از باغ، یک قبضه اسلحه شورشی با ۳۸ فشنگ مربوطه، سه کیلوگرم شیشه، ۱۵۵ گرم هروئین و خودروی سواری سمند مسروقه متعلق به مقتول کشف شد.

ترس از زندان و به اصطلاح ابهت آن در ذهن فرد می شود. فردی که تاکنون به زندان نرفته، یک وحشت طبیعی از زندانی شدن دارد. هم به جهت ساختار، محیط فیزیکی و اجتماعی زندان و محدودیتی که تاکنون تجربه ای از آن نداشته و هم از جهت حیثیت و احترامی که فرد برای خود در جامعه قائل است. با اولین ورود فرد به زندان و سپس آزادی، آن حس مبهم ترس از محیط ناشناخته زندان از بین رفته و به تجربه از فضا و محیطی تبدیل می شود که دیگر مثل گذشته غریبه و دهشتناک نیست و علاوه بر این حیثیت یا احترام اجتماعی فرد نیز از نظر او از بین رفته یا کم اهمیت می شود. در خصوص راهکار، شخصا معتقدم تا زمانی که همه افراد جامعه در برابر اصلاح مجرمان و پیشگیری از جرم احساس مسئولیت نکنند، مشکل حل نخواهد شد. جالب است بدانید کسی که به او بنیان گذار نهاد تعلیق مجازات لقب داده اند، یک کفاش اهل بوستون بود که در سال ۱۸۴۱ از دادگاه تقاضا کرد که برخی متهمان به ویژه نوجوانان و افراد دائم الخمر را برای اصلاح و بازگرداندن آنان به زندگی عادی در اختیار او قرار دهد. این فرد با قرار دادن امکانات اشتغال، فعالیت و محیط خوبی که فراهم کرده بود تا زمان مرگش توانست از زندانی شدن ۱۱۲۵ مرد و ۷۹۴ زن جلوگیری و آنها را برای تجربه یک زندگی سالم دوباره در جامعه آماده کند. تصور می کنم تا زمانی که اصلاح مجرمان صرفا یک شکل رسمی و فرمالیته داشته باشد، مثل بسیاری از مسائل دیگر به نتیجه نخواهد رسید. البته همواره این بحث میان متخصصان وجود دارد که آیا اساسا زندان می تواند محل مناسبی برای اصلاح و بازسازی یک مجرم باشد یا خیر، اما از موارد مهمی که در بین جرم شناسان کمتر مخالفتی دارد، آسیب های جدی حبس های کوتاه مدت است. این نوع حبس ها را اغلب افرادی متحمل می شوند که از دسته مجرمان اتفاقی اند. حبس کوتاه مدت از یک سو مجال کافی برای فرآیند اصلاح مرتکب فراهم نمی کند و از سوی دیگر علاوه بر ایجاد فرصت معاشرت فرد با سایر مجرمان، باعث از بین رفتن ترس، ابهت زندان و نگرانی از مخدوش شدن حیثیت و احترام فرد می شود. به نظرم فارغ از نیاز به اصلاح مقررات با در نظر گرفتن دیدگاه های کارشناسان، جامعه ما به افراد توانمند، کاربلد و دلسوزی احتیاج دارد که به روند اصلاح مجرمان و بازگرداندن ایشان به یک زندگی سالم و طبیعی کمک کنند و در نهایت مجددا تاکید می کنم که همه ما باید در قبال این افراد احساس مسئولیت کنیم و هر فردی را به محض ورود به زندان به چشم یک جانی خطرناک نگاه نکنیم.